

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: Jablonecká teplárenská a realitní, a.s.**, se sídlem Liberecká 120, Jablonec nad Nisou, zast. JUDr. Milošem Vorlem, advokátem se sídlem Moskevská 637/16, Liberec 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2010, č. j. OÚPSŘ 80/2010 - rozh., za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Mgr. R. P.**, a **2) Společenství vlastníků bytů domů Vysoká č.p. 4240, 4241 Jablonec nad Nisou**, se sídlem Vysoká 33/4241, Jablonec nad Nisou, oba zast. Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem Chrastavská 273/30, Liberec 2, ve věci dodatečného povolení stavby, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“) ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010 - 104, kterým byla jako nedůvodná dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2010, č. j. OÚSPŘ 80/2010. Tímto

rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 1. 2010, sp. zn. 639/2009/SÚ/Kr, č. j. 8912/2010, kterým byla dodatečně povolena stavba „Změna stavby bytového domu Jablonec nad Nisou – stavební úpravy za účelem instalace tepelných čerpadel pro vytápění domu“ a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že setrvává na názoru, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 s. ř. s. se nejedná o všeobecnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu v dané věci. Skutečnost, jaká práva fyzické nebo právnické osoby mohou být přímo nebo v důsledku porušení jejích práv v předcházejícím řízení zkrácena, se odvíjí od toho, co bylo předmětem řízení před správním orgánem, a také od toho, co založilo účastenství fyzické či právnické osoby v takovém řízení. Z tohoto pojetí krajský soud vycházel při posouzení žaloby a uvážení o vznesených námitkách stěžovatelky.

Se stěžovatelkou bylo jak stavebním úřadem, tak i žalovaným jednáno jako s účastníkem řízení s tím, že stavební úřad ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že její námitky mohou být úspěšné jen tehdy, poukáže-li jimi na přímé dotčení svých práv plynoucích ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Žalovaný se proto taktéž zabýval jen námitkami, které splňují kritéria § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a další námitky posuzoval pouze z hlediska zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Námitka stěžovatelky, že se stavební úřad a žalovaný nezabývali námitkami, které nelze podřadit pod § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto není dle krajského soudu důvodná.

Krajský soud se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že stěžovatelka je účastníkem řízení dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Poznamenal, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, v němž nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že pro stanovení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se užije definice účastníků řízení dle ustanovení § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nicméně s tímto názorem Nejvyššího správního soudu lze dle krajského soudu souhlasit pouze v těch případech, kdy stavební zákon jako speciální právní předpis vůči správnímu řádu neobsahuje vlastní vymezení okruhu účastníků pro určitý druh řízení podle stavebního zákona. Proto jedná-li se o dodatečné povolení stavby, která byla provedena bez stavebního povolení, není důvodu, aby okruh účastníků nebyl určen stejně jako v řízení stavebním podle § 109 stavebního zákona. Toto ustanovení stavebního zákona je speciální vůči § 27 správního řádu, a proto je třeba jej

analogicky použít i na vymezení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby za předpokladu, že předmětem takového řízení je stavba či stavební úpravy provedené bez stavebního povolení vydaného stavebním úřadem ve stavebním řízení.

V případě stěžovatelky je její účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby - stavebních úprav spočívajících ve změně způsobu vytápění bytového domu nutno dovodit z důvodu zákonného přístupu k části rozvodného tepelného zařízení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) bod 10 energetického zákona. Účastenství stěžovatelky v tomto řízení je tak dáno právem odpovídajícímu zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkají. Z žádného ustanovení energetického zákona však nelze dovodit, že by stěžovatelka byla účastníkem stavebního řízení z titulu držení licence na rozvod tepla a dřívějšího obchodního vztahu mezi stěžovatelkou a odběratelem (zde společenství vlastníků bytů) na dodávku a odběr tepelné energie. Tato skutečnost je velmi důležitá s ohledem na omezení účastníků řízení vznášet v takovém řízení námitky; výkon účastnických práv stěžovatelky je možný právě v mezích možného dotčení těchto práv. Energetický zákon rovněž nijak nerozšiřuje práva účastníků vznášet námitky mimo rámec daný ustanovením § 114 stavebního zákona.

Stěžovatelka se domáhala ochrany vlastnického práva k soustavě CZT s tím, že se jedná o samostatnou stavbu, a dále, že je její ochrana nutná ve veřejném zájmu. V lhůtě pro podání námitek však stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící tomu, že jí provozovaná a vlastněná soustava CZT by měla být provedenými stavebními úpravami a umístěním nového zdroje vytápění jakkoliv ovlivněna, nebo by mělo dojít k ohrožení jejího fungování. V průběhu stavebního řízení stěžovatelka nevznesla námitky ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s tím, že by nemohla vykonávat vlastnická práva k soustavě CZT a neměla by přístup ke svému rozvodnému zařízení v objektu. Namítala pouze, že neví, jako budou dotčena její práva odpovídající věcnému břemeni strpění umístění zařízení a majetková práva bez bližšího upřesnění. Stavební úřad ani žalovaný tedy dle krajského soudu nepochybily, pokud se nijak podrobně nezabývaly dotčením hmotných práv stěžovatelky s odkazem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť stěžovatelka žádné skutečnosti v tomto směru správním orgánům nepředestřela.

Ve světle shora uvedených obecných úvah posoudil krajský soud další žalobní námitky uplatněné stěžovatelkou.

Krajský soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného. Má za to, že z obou správních rozhodnutí lze seznat, jak se správní orgány vypořádaly s námitkami stěžovatelky, zda je považovaly za uplatněné v souladu s ustanovením § 114 odst. 1 stavebního zákona či nikoliv a pokud se námitky týkaly souladu stavby se zákonem, pak se s nimi správní orgány vypořádaly v rámci zdůvodnění

naplnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby. Obsah odůvodnění napadených správních rozhodnutí odpovídá tomu, že stěžovatelka žádné konkrétní dotčení svých hmotných práv před správními orgány nenamítala, ačkoliv stavba byla dokončena a byla v provozu, což plyne z protokolu o ústním jednání spojeném s ohledáním na místě stavebních úprav ze dne 12. 1. 2010. Proto rovněž krajský soud neprovedl k návrhu stěžovatelky důkaz protokolem z kontroly na místě ze dne 6. 10. 2010, neboť má za to, že místní ohledání bylo v rámci řízení před stavebním úřadem provedeno, jeho výsledky byly zachyceny a účastníci řízení se zjištěným skutečnostem týkajícím se umístění nového zdroje vytápění a rozvodného zařízen žalobce nebránily.

Navíc z žádného z právních předpisů dle krajského soudu neplyne, že by správní orgány byly povinny ve stavebním řízení, resp. v řízení o dodatečném povolení stavby, zjišťovat, jak se změna způsobu vytápění dotkne provozování soustavy CZT ve vlastnictví stěžovatelky a řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování soustavy CZT již nebude pro stěžovatelku ekonomické, neboť je soustava dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Ve stavebním řízení či v řízení o dodatečném povolení stavby musí přitom stavební úřad zkoumat, zda je stavba v souladu s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem, tj. zda je v souladu s příslušnými ustanoveními energetického zákona. To však nelze vykládat tak, že by stavebník musel prokázat, že se povolovaná stavba nedotkne práv stěžovatelky, a to ať věcných odpovídajících věcnému břemeni přístupu k domu, či vlastnických k soustavě CZT, navíc za situace, kdy stěžovatelka žádná konkrétní tvrzení v tomto směru nepředložila. Krajský soud proto zastává názor, že zhoršení ekonomiky provozu CZT nemohlo být řešeno v posuzovaném řízení. Stěžovatelka se současně mýlí, domnívá-li se, že v řízení probíhajícím podle § 77 odst. 5 energetického zákona může vznášet i jiné námitky, než ty, které připouští § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatelka se tak nemůže před soudem úspěšně dovolávat ochrany svých ekonomických zájmů.

Námitka stěžovatelky týkající se porušení ustanovení § 98 odst. 2 správního řádu byla vznesena zcela obecně, proto krajský soud uvádí, že porušení zákona týkající se procesního postupu správních orgánů nebylo shledáno. Případné porušení zákona v tom směru, že správní orgány jednaly s někým, kdo neměl plnou procesní způsobilost, by případně mohlo být posouzeno pouze jako pochybení, kterým nemohla být stěžovatelka jakkoliv zkrácena na svých právech, a nemůže tyto námitky proto s úspěchem vznášet.

Ani další žalobní bod uplatněný stěžovatelkou týkající se hodnocení daného záměru z hlediska splnění podmínek stanovených § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona neshledal krajský soud důvodným. Naplnění daných požadavků bylo prokázáno předložením projektové dokumentace spolu se souhlasnými stanovisky příslušných dotčených orgánů státní správy. Jak stavební úřad, tak i žalovaný postupovaly podle § 77 odst. 5 energetického zákona. Krajský soud dále zdůraznil,

že k odpojení daného objektu od soustavy CZT, kterou provozuje stěžovatelka, nedošlo rozhodnutím správních orgánů. Vztah mezi stěžovatelkou jako dodavatelem tepelné energie a společenstvím vlastníků bytů je vztahem soukromoprávním, založeným na smlouvě o dodávce tepelné energie a ani případné nepovolení změny způsobu vytápění by nevedlo k obnovení dodávek tepelné energie do dotčené budovy právě žalobcem. Stejně tak není důvodné tvrzení stěžovatelky, že nedostala prostor k vyjádření svého stanoviska ke změnám a ovlivnění její soustavy CZT.

Oba správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, kdy rozhodovaly o konkrétní žádosti stavebníka. Zásady využití území, jak se dovolává stěžovatelka, byly přitom zkoumány v rámci posuzování souladu povolované stavby s nástroji územního plánování podle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatelka současně neuvedla žádná konkrétní tvrzení o tom, jak se postup správních orgánů v této otázce negativně dotknul její právní sféry a došlo tak k zásahu do stěžovatelčiných hmotných či procesních práv.

Krajský soud dále korigoval názor žalovaného týkající se povinnosti přezkoumávat soulad povolované stavby s energetickou koncepcí, nicméně rozhodující pro věc je, že soulad změny způsobu vytápění s příslušnou energetickou koncepcí byl stavebním úřadem zhodnocen, což zopakoval i žalovaný ve svém rozhodnutí. Krajský soud se dále ztotožnil s názorem, že ani z uvedené územní energetické koncepce nelze dovodit právo stěžovatelky dodávat do předmětného bytového domu tepelnou energii. Stěžovatelka ani tuto námitku nespojila s tvrzením týkajícím se konkrétního zásahu do jejích hmotných či procesních práv.

S námitkou rozporu dodatečně povolené stavby s krajskou územní koncepcí se krajský soud z důvodu její opožděnosti nezabýval.

Stěžovatelka dále namítala nezákonnost napadeného správního rozhodnutí z hlediska posouzení stavby ostatními orgány státní správy, které se týkaly zejména ochrany ovzduší a zdraví. K tomu krajský soud uvedl, že se jedná o námitky jdoucí nad rámec oprávnění stěžovatelky dle ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatelka jako právnická osoba nemůže být z povahy věci zkrácena na právu na příznivé životní prostředí, stejně jako se nemůže úspěšně dovolávat ochrany veřejného zdraví.

Totéž lze konstatovat k namítanému porušení ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, kdy námitky týkající se ekonomičnosti povolované stavby nemají spojitost se stěžovatelčinými procesními či hmotnými právy, ale pouze s jejími ekonomickými zájmy.

Důvodná není dle krajského soudu ani námitka, že odstranění některých částí tepelného rozvodného zařízení muselo proběhnout v režimu řízení o odstranění

stavby. Není zřejmé, z čeho tak stěžovatelka dovozuje. Pokud ve stavbě zůstaly umístěny některé části zařízení ve vlastnictví stěžovatelky, má k nim ze zákona přístup a z tohoto důvodu je rovněž účastníkem řízení, jehož práva jsou k námitkám chráněny. Z protokolu o ústním jednání a místním ohledání ze dne 12. 1. 2010 přitom plyne, že nový způsob vytápění žádné odstranění části rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví stěžovatelky nevyvolal. Stěžovatelkou namítané porušení právních předpisů nebylo nikdy činěno v souvislosti s ochranou jejího rozvodného zařízení v domě či v souvislosti s právem přístupu k němu. Krajský soud má za to, že záležitosti týkající se existence částí rozvodného tepelného zařízení či jejich odstranění v domě nejsou předmětem posuzovaného řízení, ale jsou věcí dohody mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Námitka neobstarání stanoviska Energetického regulačního úřadu byla dle krajského soudu uplatněna až po zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s., a proto si ani soud toto stanovisko nevyžádal. Stejně tak neprovedl důkaz vyjádřením Energetického regulačního úřadu ze dne 21. 9. 2010, neboť se jedná o výklad právních otázek, k nimž je příslušný krajský soud sám.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu stěžovatelky dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu se brání stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Je přesvědčena, že namítala-li v rámci jak v řízení před správním orgánem, tak i v řízení před krajským soudem ochranu veřejného zájmu týkající se ochrany soustavy centrálního zásobování teplem, upozorňovala tak na potřebu hodnotit stavbu z pohledu budoucího vývoje. Správní orgány nedostatečně posoudily předmětnou stavbu zejména s ohledem na ochranu ovzduší. Stěžovatelka těmito námitkami nereprezentovala pouze veřejný zájem, ale také své právo na vydání zákonného rozhodnutí, tj. rozhodnutí vzešlého z řádného procesu. Namítala-li stěžovatelka v rámci žalobních bodů ochranu veřejného zájmu, činila tak vždy v rozsahu jí zákonem přiznaných procesních oprávnění.

Stěžovatelka se domnívá, že úprava ustanovení § 114 stavebního zákona je protiústavní. Je přesvědčena, že má právo vznášet i námitky, které jsou ve veřejném zájmu, neboť pouze zákonné rozhodnutí stěžovatelce zajišťuje, že nemůže být v budoucnu ohroženo její subjektivní veřejné právo. Správní orgány se tak mají zabývat např. i námitkou vznesenou v rozporu s § 114 stavebního zákona, neboť proces rozhodování musí být zákonný. Nepřihlédnutím k takové námitce je porušením ústavně zaručených práv. Čl. 36 odst. 2 Listiny umožňuje každému domáhat se zákonnosti správního rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Zákonnou úpravou obsaženou ve stavebním zákoně dochází k tomu, že účastník řízení je oprávněn podávat námitky pouze v zúženém rozsahu. Omezení účastníka řízení je navíc prohloubeno koncentrační zásadou stanovenou v § 89 odst. 1 a § 112 odst. 1

stavebního zákona. S ohledem na skutečnost, že soudní přezkum je vymezen k ochraně veřejných subjektivních práv, dochází tak v konečném důsledku k tomu, že posouzení zákonnosti rozhodnutí z pohledu veřejného zájmu probíhá jen v řízení před správním orgánem a k přezkumu této úvahy již fakticky nedochází. Tento postup odporuje dle stěžovatelky čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 1 a odst. 2 Listiny.

Stěžovatelka si je vědoma, že námitky týkající se zatížení emisemi a dodávek plynu se přímo nedotýkaly, jak uvedl krajský soud, jejich věcných práv, nicméně je názoru, že pokud dochází k porušování právních předpisů ve veřejném zájmu, mělo by jí svědčit právo vznášet námitky i mimo její přímo dotčená věcná práva, a to zejména s ohledem na ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Krajský soud neprovedl důkaz územní energetickou koncepcí s odůvodněním, že správní orgány z tohoto dokumentu vycházely a měly jej k dispozici. K tomu vyslovuje stěžovatelka zásadní námitku, neboť v tomto názoru soud nesprávně a bezdůvodně naznačuje, že by předmětná stavba měla být součástí soustavy CZT, kdy jde o zcela nesprávný věcný i právní výklad. Nesouhlasí, že z jeho žalobní námitky týkající se odstranění některých částí rozvodného zařízení dle ustanovení § 128 stavebního zákona nebylo zřejmé, na základě čeho tak stěžovatelka dovozuje a porušení jakých právních předpisů namítá. Otázka vlastnictví předmětné stavby je klíčová pro určení okruhu účastníků řízení, a proto krajský soud vážně pochybil, pokud neprovedl důkaz listinami prokazující tyto skutečnosti. Veškeré námitky uplatněné stěžovatelkou nebyly činěny se zájmem na obnovení dodávky tepelné energie, ale za účelem naplnění smyslu stavebního řízení, tj. aby výstavba probíhala v souladu se zákonem.

V posuzované věci žádný z dotčených orgánů státní správy nezjišťoval veřejný zájem na ochraně CZT. Stěžovatelka přitom jako vlastník CZT provádí vysoké investice na pořízení, údržbu a opravy CZT, vše v rámci ochrany CZT ve veřejném zájmu. Nemá přitom ani možnost výběru smluvního partnera, jsou-li splněny předpoklady pro dodávku tepelné energie, je povinna ji dodávat. Soustava CZT je proto dimenzována v určitých parametrech a každé odpojení se do ní promítá. CZT proto požívá ochrany ve veřejném zájmu. Z logiky věci plyne, že zejména za použití slovního výkladu energetického zákona přísluší stěžovatelce právo domáhat se ochrany veřejného zájmu, tj. soustavy CZT jako atributu vlastnického práva stěžovatelky k této soustavě.

Dle stěžovatelky rovněž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Zásadní námitky se přitom týkaly veřejného zájmu na ochraně soustavy CZT ve vlastnictví stěžovatelky. K právům stěžovatelky rovněž patří dodržení zásady zákonnosti správního řízení. Speciální ustanovení § 114 stavebního zákona omezující možnost uplatnit námitky nevylučuje, aby bylo postupováno rovněž podle zásadních zásad

správního řízení. Pokud nebyly námitky stěžovatelky zohledněny v tomto rámci, došlo tím k odmítnutí spravedlnosti.

Všechny námitky stěžovatelka vznesla s ohledem na skutečnost, že došlo k porušení základních principů spravedlivého procesu, a proto nemohou být odmítnuty. Považuje za zásadní, že správní orgány žádným způsobem nezkoumaly vedení nové stavby ve vztahu k soustavě CZT.

Porušení základních principů spravedlivého procesu spatřuje stěžovatelka rovněž v tom, že stavebník v daném řízení žádným způsobem neprokázal, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem; veškerá důkazní povinnost je přitom dle ustanovení § 129 odst. 2 přenesena na stavebníka. Požadavek krajského soudu, aby se stěžovatelka konkrétněji vymezovala ve svých námitkách či k nim navrhovala důkazy, byl nesprávný, neboť stěžovatelka poukazovala na neunesení důkazního břemene stavebníkem, který má dle stavebního zákona povinnost prokazovat. Pokud stěžovatelka tvrdila, že uvedená stavba je v rozporu s veřejným zájmem na ochranu CZT, měl stavebník doložit, že tomu tak není.

Pokud stěžovatelka uplatnila žalobní námitky, které dle jazykového vyjádření mohou inklinovat k ochraně veřejného zájmu, je pravdou, že tyto námitky byly určeny k ochraně jejího subjektivního veřejného práva na spravedlivý proces.

K namítanému neřešení způsobu odstranění stávajícího zařízení stěžovatelky je třeba si uvědomit souvislost daných staveb. Stěžovatelka legitimně požadovala, aby v rámci posuzovaného řízení bylo zároveň vyřešeno, jakým způsobem dojde ke změně způsobu vytápění a k zániku přípojky, a to proto, že stěžovatelka je povinna udržovat přípojku ve stavu způsobilém k dodávce tepla, náklady související s odpojením jdou k tíži stavebníka a stěžovatelka nemůže být nucena na své náklady přípojku odstraňovat. Přípojka ve stavu způsobilém k dodávce je navíc potenciálním rizikem, neboť je na zdroj tepla napojena paralelně vedle nových rozvodů. Nebylo zjištěno, jak mohou tyto dvě soustavy koexistovat vedle sebe. Proto dochází k zásadnímu ohrožení celé soustavy CZT, současně s povolením dané stavby musí být totiž vyřešena odpojení objektu od stávajících rozvodů CZT.

Posouzení vlivu odpojení objektu od soustavy CZT může provést Energetický regulační úřad, který je rovněž oprávněn vyjadřovat se k ochraně CZT ve veřejném zájmu. Proto stěžovatelka žádá, aby si Nejvyšší správní soud vyžádal stanovisko Energetického regulačního úřadu otázce, zda změna způsobu vytápění objektu V. má vliv na soustavu CZT.

Vady řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v tom, že krajský soud upozorňovala na nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu,

ke kterým nebylo přihlédnuto. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány se nezabývaly ochranou CZT ve veřejném zájmu a nezjišťovaly důvody nadměrné kapacity požadované stavby plynovodní přípojky, ani ohrožení vlastnického práva stěžovatelky. Nebyla k dispozici ani skutková zjištění o tom, že nebude znesnadněn předmětnou stavbou výkon vlastnických práv stěžovatelky. V tomto ohledu jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná.

Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný využil možnosti vyjádřit se k podané kasační stížnosti. Dle jeho názoru se oba správní orgány námitkami stěžovatelky zabývaly v mezích stanovenými právními předpisy. Stejně tak postupoval i krajský soud, kdy správně uvádí, že stěžovatelka může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byla zkrácena na svých hmotných nebo procesních právech, a to s ohledem na předmět řízení. Žalovaný se s rozhodnutím krajského soudu ztotožňuje, proto navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena. Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V návaznosti na uplatněné kasační námitky se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou protiústavností ustanovení § 114, potažmo ustanovení § 112 a § 89 stavebního zákona. V případě, kdy by zdejší soud shledal právní úpravu, kterou při rozhodování věci aplikuje, protiústavní a předložil Ústavním soudu návrh podle čl. 95 Ústavy, byl by v souladu s ustanovením § 48 odst. 1 písm. a) povinen řízení přerušit. Proto je nejprve třeba posoudit, zda jsou vůbec v souzené věci shora uvedená ustanovení stavebního zákona aplikována a je tedy na místě posuzovat jejich ústavnost.

V nyní projednávané věci se jedná o řízení o dodatečném povolení stavby dle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. Stavební zákon v tomto ustanovení výslovně stanoví, že se v řízení o dodatečném povolení stavby, které není samostatně procesně zakotveno, postupuje podle ustanovení § 111 až § 115 stavebního zákona. Z uvedeného je zřejmé, že i v řízení o dodatečném povolení stavby jsou na námitky účastníků řízení kladeny stejné zákonné požadavky, jako na námitky účastníků řádného řízení o povolení stavby, a ustanovení § 112 a §114 stavebního zákona jsou aplikována i v řízení o dodatečném povolení stavby.

Ustanovení § 89 stavebního zákona nelze v řízení o dodatečném použití stavby použít, neboť se jedná o ustanovení vztahující se k územnímu řízení, tedy odlišnému řízení podle stavebního zákona. Nejvyšší správní soud se proto níže vyslovuje pouze k namítané protiústavnosti ustanovení § 112 a § 114 stavebního zákona.

Protiústavnost uvedených ustanovení stavebního zákona spatřuje stěžovatelka v omezení účastníka řízení o dodatečném povolení stavby v uplatňování námitek. Dle jejího názoru napadenou úpravou fakticky dochází k zúžení možnosti uplatňování námitek účastníkem řízení na velmi úzký okruh otázek. Argumentuje zejména čl. 36 odst. 2 Listiny a tvrdí, že každý má právo domáhat se soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu z hlediska zákonnosti. Z tohoto ustanovení listiny rovněž v obecné rovině dovozuje své právo uplatňovat námitky ve veřejném zájmu.

Kasační soud neshledal namítanou protiústavnost shora uvedené právní úpravy. Zavedení zásady dispozice a koncentrace v řízení o námitkách v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona nezpůsobuje nemožnost účastníka řízení domáhat se případné ochrany svého veřejného subjektivního práva před správním soudem, stanoví pouze konkrétní pravidla týkající časového a věcného rozsahu při uplatňování námitek. Jedná se o projev racionalizace průběhu řízení, přičemž zákonodárce konkrétně vymezil věcný rozsah námitek účastníků tak, aby odpovídal jejich postavení a jejich v daném řízení možným dotčeným právům. Účastníci řízení o dodatečném povolení stavby se tak mohou domáhat pouze ochrany svých práv a vyjadřovat se v mezích stanovených zákonem k projednávané věci pouze z hledisek, která se věcně jejich konkrétních práv dotýkají. Nelze připustit, aby si účastník bezdůvodně přisvojil oprávnění chránit práva jiných účastníků řízení či jiných osob, neboť stavební zákon ani jiný právní předpis mu k tomuto oprávnění nedává.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka byla poučena o tom, že je oprávněna dle ustanovení § 114 stavebního zákona uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno její vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě s upozorněním, že tyto námitky mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Dále lze ze správního spisu ověřit, že stavební úřad se v rozhodnutí, jímž byla předmětná stavba dodatečně povolena, s obsáhlými námitkami stěžovatelky komplexně vypořádal a nelze tak ani tvrdit, že by se uplatnění koncentrační či dispoziční zásady v řízení mohlo stěžovatelky jakýmkoliv způsobem negativně dotknout. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti nepředestřela žádná konkrétní tvrzení týkající se poškození jejích práv v souvislosti s dodatečně povolovanou stavbou.

S ohledem na shora uvedené nelze než nesouhlasit s názorem stěžovatelky, že za ústavně konformní lze považovat pouze takové oprávnění účastníka řízení, dle kterého je oprávněn vznášet jakékoliv námitky, tj. i ty, které přesahují stavebním zákonem vymezený rámec a správní orgán či správní soud je vždy povinen posoudit jejich důvodnost. Smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem (k tomu srovnej § 2 s. ř. s.). V této souvislosti lze odkázat na bohatou judikaturu správních soudů, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, dostupné rovněž na www.nssoud.cz, dle něhož *„soudní řád správní je svojí povahou „obrannou" normou. Není normou „kontrolní", která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv... Výkladem tohoto kritéria by však nemělo docházet k zužování ústavně zaručeného práva na soudní ochranu."*

Listina základních práv a svobod v čl. 36 odst. 2 stanoví, že obrátit se na soud, aby přezkoumal zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy, je oprávněn pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech takovým rozhodnutím zkrácen. V žádném případě není oprávněn vyvolat soudní přezkum správního rozhodnutí kdokoliv. Toto oprávnění není rovněž možné uměle rozšiřovat obecně na jakoukoliv ochranu zákonnosti rozhodnutí s odůvodněním, že se tak účastník brání proti potenciálnímu porušení svých práv v budoucnu.

Cílem soudního přezkumu správních rozhodnutí je především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonnosti těchto rozhodnutí. Odrazem shora uvedeného je ostatně i dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti"*.

Žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se tak obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoliv vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.

Ochrana *„veřejného zájmu“* tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku či provozovateli soustavy CZT, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemeni k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce podat žalobu ve veřejném zájmu dle ustanovení § 66 s. ř. s. za podmínky, že k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Další výjimkou je pak z titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého se rozsah skutečností, které byla stěžovatelka jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83, dostupné na www.nssoud.cz). V těchto souvislostech považuje Nejvyšší správní soud za vhodné korigovat názor krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku týkající se právní úpravy, ze které je dovozováno účastenství stěžovatelky v řízení o dodatečném povolení stavby. Nejvyšší správní soud se ke shodné otázce obsáhle vyjádřil již dříve v obdobné věci totožných účastníků, konkrétně v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011 - 105. Dospěl v něm k názoru, že ani právní úprava zakotvená v příslušných ustanoveních stavebního zákona, ani judikatura Nejvyššího správního soudu (blíže viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68), neumožňují stanovení okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby podle ustanovení § 109 odst. 1 stavebního zákona, ale s ohledem na ustanovení § 192 stavebního zákona je na místě použít obecnou úpravu účastníků řízení dle ustanovení § 27 správního řádu. Nicméně v předmětné věci nebyla tato otázka vymezena účastníky jako předmět sporu a současně její posouzení nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. Námitky stěžovatelky uplatněné v žalobě i v kasační stížnosti jsou totiž natolik obecného charakteru, že pro jejich posouzení je zcela irelevantní, zda je stěžovatelka považována za účastníka řízení dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, či zda je považována za účastníka řízení dle ustanovení § 27 správního řádu. Je totiž nesporné, že se stěžovatelkou bylo správními orgány jako s účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby po celou dobu jednáno, proti tomuto nebyly v průběhu řízení vzneseny jakékoliv námitky. Dále je nesporné, že stěžovatelka má v nemovitosti, jíž se dodatečné povolení stavby týká, dosud umístěno zařízení (viz protokol u ústního jednání konaného společně s místním šetřením v objektu V., Jablonec nad Nisou, ze dne 12. 1. 2010, založený ve správním spise žalovaného). Pro úspěšnost námitek účastníka v řízení o dodatečném povolení stavby však za každých okolností platí, že musí být splněny podmínky ustanovení § 114

stavebního zákona, který se dle ustanovení § 129 odst. 3 téhož předpisu na řízení přímo použije, tj. být navázány na dotčení konkrétního práva účastníka ve vztahu k dodatečně povolované stavbě.

Stěžovatelka promítá tvrzený veřejný zájem na ochraně CZT i do dalších námitek uplatněných v kasační stížnosti. Při jejich posouzení je třeba mít na vědomí, že stěžovatelka je účastníkem řízení nikoliv z titulu „ochránce veřejného zájmu“, ale z titulu dotčení svých vlastnických práv či práv odpovídajících věcnému břemeni. V těchto intencích je třeba veškeré další námitky rovněž posoudit.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu bylo naznačováno, že předmětná stavba by měla být součástí CZT. Z obsahu kasační stížnosti navíc ani není zřejmé, na základě jaké úvahy stěžovatelka k tomuto závěru dospěla a především jak by případně měl takový závěr krajského soudu zasáhnout do jejích práv. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu naopak jednoznačně plyne, že krajský soud správně vycházel z ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona, dle kterého může ke změně způsobu vytápění dojít pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Krajský soud tak ověřoval, zda byly v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby splněny tyto podmínky stanovené speciálním právním předpisem, proto nebylo ani na místě provádět důkaz přímo územní energetickou koncepcí či posuzovat kapacitu přípojky. Předmětem posuzovaného řízení bylo výhradně dodatečné povolení stavby (změny stavby bytového domu Jablonec nad Nisou), stavební úpravy za účelem instalace tepelných čerpadel pro vytápění domu tak, jak byly stavebníkem specifikovány v žádosti o vydání rozhodnutí. Dle příslušných ustanovení energetického zákona je na základě stavebního povolení (nyní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby) stavebník oprávněn provést změnu stavby spočívající ve změně vytápění. Vytápění konkrétní stavby je totiž její nedílnou součástí a spolu s dalším technickým vybavením zabezpečuje způsob využití stavby, pro který byla navržena a provedena, a ke kterému bylo následně povoleno její užívání. Proto je změnu způsobu vytápění stavby spočívající v odpojení stavby od CZT a provedení nového zdroje tepla (např. kotelny) nutno posuzovat jako změnu stavby a ve smyslu příslušných ustanovení stavebního zákona ji tak projednat (k tomu srov. Stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009, č. j. 36919/09-82, dostupné např. ve Stavebně správní praxe – příloha časopisu Urbanismus a územní rozvoj, ročník XII, číslo 4/2009).

Změna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným

správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavateli, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu.

Tvrdí-li dále stěžovatelka, že se v předmětných nemovitostech stále nacházejí části jejího zařízení a mělo či má dojít k jejich zabezpečení či odstranění, ztotožňuje se kasační soud s názorem krajského soudu, že se jedná o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. V této souvislosti je rovněž vhodné upozornit na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které *„veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje*“. Náklady spojené s provedením stavebních změn dle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je tedy povinen hradit ten, kdo tuto změnu iniciuje. Ekonomické dopady, které má pro dodavatele teplené energie ztráta jednoho z odběratelů jsou však opět následkem ukončení soukromoprávního vztahu a nikoliv věcí stavebního řízení a tedy i důvodem pro jakýkoliv zásah ze strany veřejné moci. *„Změnu ekonomické situace dodavatele snížením odbytu tepelné energie a náklady s tím související nelze přitom do těchto nákladů zahrnout, neboť žádný právní předpis nemůže ani nepřímo žádného odběratele nutit k trvalému odběru zboží od jednoho dodavatele, ani se podílet na nákladech spojených s eventuálním nevyužitím jeho dodavatelských kapacit a popírat tak principy podnikání v tržním prostředí. Je však třeba dodržet smluví podmínky vyplývající z uzavřené smlouvy o dodávce tepelné energie*“ (JUDr. Ivanka Boušová, Ing. Josef Fiřt, Ing. Ladislav Havel, Ing. Petr Holoubek, Ing. Tomáš Klíma, Ing. Jaroslav Neužil, Ing. František Plecháč, Ing. Jan Pokorný, Ing. Roman Portužák, Ing. Pavel Prouza, Ing. Jan Zaplatílek: Energetická legislativa v kostce 3. Done, s.r.o., Praha, 2009, str. 153).

Stěžovatelka dále namítá, že v řízení nebylo postupováno podle základních zásad správního řízení a došlo k porušení základních principů spravedlivého procesu. Z toho stěžovatelka dovozuje své oprávnění uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby i námitky jdoucí nad rámec omezení dle ustanovení § 114 stavebního zákona a požaduje posouzení takových námitek dle základních zásad správního řízení. Stěžovatelka však v těchto souvislostech kasačnímu soudu žádným relevantním způsobem nepředestřela, jak, čím a ani do kterých jejích práv mělo být zasaženo, a proto nemůže být takto obecně vznesená námitka důvodná. K otázce ústavnosti ustanovení § 114 stavebního zákona se Nejvyšší správní soud již výše obsáhle vyjádřil, stejně jako k otázce oprávnění namítat veřejný zájem na ochraně soustavy CZT.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že žádný z dotčených orgánů veřejné správy nezjišťoval veřejný zájem na ochraně CZT. Domnívá se, že je oprávněna domáhat se ochrany veřejného zájmu na ochraně soustavy CZT jako

atributu vlastnického práva k této soustavě. Ochranu veřejného zájmu zajišťují v dané věci příslušné orgány státní správy, jak ostatně uvedl zdejší soud již výše, přičemž je třeba opětovně zdůraznit, že stěžovatelka nemá na základě žádného právního předpisu pravomoc k ochraně veřejného zájmu, přísluší jí pouze ochrana jejích vlastních práv. Nelze rovněž tvrdit, že povinnost správních orgánů chránit veřejný zájem byla v souzené věci zanedbána. Ve správním spise lze ověřit, že se k danému záměru vyjádřily příslušné orgány státní správy - konkrétně bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje, Krajské hygienické stanice Libereckého kraje a Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Liberecký kraj. K danému záměru se rovněž vyjádřil Městský úřad Jablonec nad Nisou, odbor rozvoje, oddělení životního prostředí. Stejně tak není důvodná ani opět zcela obecně vznesená námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterou navíc stěžovatelka opět spojuje s tvrzeným právem na ochranu „veřejného zájmu“. Správní orgány rozhodovaly na základě žádosti stavebníků o dodatečné povolení dané stavby, proběhy prohlídky na místě, kterých se ostatně účastnil i zástupce stěžovatelky a není proto pochyb, že jak stavební úřad, tak i žalovaný měli skutkový stav pro vydání svých rozhodnutí dostatečně zjištěný.

Důvodná rovněž není ani další námitka týkající se povinnosti stavebníka prokazovat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem chráněným zákonem tak, jak požaduje ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Jak je již shora uvedeno, stavebník doložením závazných stanovisek a vyjádření příslušných orgánů státní správy prokázal, že dodatečně povolovaná stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Stěžovatelka není oprávněna požadovat, aby stavebník doložil pro řízení o dodatečném povolení stavby jiné podklady, než ty, které požaduje zákon, resp. příslušný správní orgán a těmi vyvracel její pochybnosti o souladu stavby s veřejným zájmem. Stavebník důkazní břemeno prokázání souladu dodatečně povolované stavby s veřejným zájmem v souladu se zákonnými ustanoveními unesl. Stěžovatelka navíc ani neuvedla, v čem konkrétně ve vztahu k jejím dotčeným právům neměl být veřejný zájem chráněný zvláštním právním předpisem dle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona stavebníkem prokázán a z jakého konkrétního důvodu ve vztahu k jejím právům nejsou vyjádření příslušných orgánů dostatečná. Nejvyšší správní soud proto rovněž nevyhověl návrhu stěžovatelky na vyžádání si stanoviska Energetického regulačního úřadu k vlivu stavby na soustavu CZT.

Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelku stejně jako v rozhodnutí ze dne 14. 7. 2011, č. j. 9 As 34/2011 - 10, upozorňuje, že prostředkem k tomu, aby zabránila odpojení stávajících odběratelů od své soustavy CZT, není žaloba podaná proti rozhodnutí orgánu veřejné správy, ale tržní chování, dle něhož vhodně zvoleným způsobem, např. nižší cenou, lze motivovat své stávající odběratele k dalšímu využívání jejích služeb.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitky uplatněné stěžovatelkou v kasační stížnosti, které se vyznačují značnou obecností, a není jimi namítáno konkrétní porušení práv stěžovatelky, nejsou důvodné. V projednávané věci zároveň nebylo shledáno žádné pochybení krajského soudu, který se pečlivě a zcela v souladu s dosavadní judikaturou vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítnul. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů bylo rozhodnuto, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu